„ŞCOALA DE LA TÂRGOVIŞTE" – ESTETICA EXPERIMENTALISMULUI
"The Targovistean School" – the Aesthetics of Experimentalism

Stanca Ioana BUCUR, Ph.D. Candidate,
"Petru Maior" University of Tîrgu Mureş

Abstract: The Romanian authors Mircea Horia Simionescu, Radu Petrescu and Costache Olăreanu form a literary group known as the 'School of Târgovişte'. Although they performed their writing during the communist regime period, they managed to be original by practicing different subversive literary strategies such as: experimentalism, parody, self-irony, fantasy, frequent change of narrative perspectives, narrative discontinuity and many others. By making use of these ingenuous techniques they opened the way for post-modernist writers in Romanian literature.

Keywords: subversive, experimentalism, fantasy, parody.

Sintagma „Şcoala de la Târgovişte" a fost folosită pentru prima dată de Dan Culcer în revista „Vatra", în anul 1978[1] şi se referă la câţiva scriitori talentaţi care s-au încăpăţânat să creeze o literatură non-conformistă, o literatură de dragul literaturii, în care *textul* are valoare absolută şi e exploatat la maximum.

Reprezentanţii acestei grupări literare, Mircea Horia Simionescu, Radu Petrescu, Costache Olăreanu, au înclinaţii estetice comune, deşi fiecare în parte are propria sa originalitate. Chiar dacă grupul s-a format în anii realismului-socialist, iar reprezentanţii lui au scris multe din operele lor în această perioadă, ei încep să publice abia în timpul relativei „liberalizări"[2], cum o numeşte Eugen Negrici.

Deşi aceştia debutează în perioada 1964-1971, ei continuă să publice şi după 1971, când, din nou, cenzura devine foarte vigilentă, nepermiţând publicarea acelor cărţi ce nu corespundeau şablonului literar de teme şi caractere ce elogiau partidul comunist. Paradoxal, acest climat dictatorial a atras după sine contra-reacţia scriitorilor adevăraţi, care au continuat să scrie literatură de calitate, folosindu-se de diferite strategii de camuflare a evidenţei, cum ar fi „incompletitudinea narativă, parabolismul, relativizarea faulkneriană prin simultaneizarea vocilor narative contradictorii, estetismul, fantezismul formal, exuberanţa ludică […] autoironia."[3].

Astfel de strategii de subterfugiu se regăsesc în operele grupului de scriitori cunoscut sub numele „Şcoala de la Târgovişte", ai cărui membrii s-au axat pe problema *literarităţii*. Aceştia au găsit, aşadar, o modalitate ingenioasă de a rezolva conflictul cu Puterea, apelând la literaritate, la experiment, la fantezie. Ei au văzut în literatură un spaţiu protector, de evaziune, care reprezenta de fapt unica lor şansă de supravieţuire din punct de vedere spiritual. Atitudinea lor nu a fost aceea a unor combatanţi.

Fără să fie o formă de opoziţie sau un mod de atac, literatura prozatorilor târgovişteni e mai mult o modalitate de apărare sau de autoconservare. Experimentalismul scrierilor lor are

[1] Dan Culcer, *Şcoala de la Târgovişte*, în „Vatra", nr. 11, 20 noiembrie 1985, p. 7.
[2] Eugen Negrici, *Literatura română sub comunism*, Editura Fundaţiei PRO, Bucureşti, 2003, p. 45.
[3] Eugen Negrici, *Literatura română sub comunism*, Editura Fundaţiei PRO, Bucureşti, 2003, p.237.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

un caracter subversiv, de camuflare a semnificaţiilor pe care autorii le ţes în substratul textului, astfel încât să nu fie evidente sau depistate cu uşurinţă. Dar şi această trăsătură subversivă a literaturii, e tot o formă de reacţie, chiar dacă una „temperată".

Astfel, reprezentanţii „Şcolii de la Târgovişte" au „exersat" în operele lor diverse modalităţi şi forme de evadare din cotidian, manifestându-şi înclinaţia spre joc, parodie, comedie, autoreflexivitate şi fantastic. Fiecare cuvânt şi fiecare frază e „cântărită" bine, fiecare pasaj sau fragment e gândit îndelung, e prelucrat cu migală şi răbdare până ajunge la forma perfectă, în pofida impresiei pe care textul o lasă adesea cititorului, înclinat să creadă că el se scrie de la sine, cu o implicare minimă din partea autorului. Procedeul anevoios şi epuizant al scrierii devine el însuşi, deseori, subiect de discuţie în romanele acestor scriitori.

Reprezentanţii acestei grupări practică o literatură aparte, surprinzătoare pentru publicul cititor neobişnuit cu inovaţiile formale şi stilistice pe care aceştia le aduc, cu jocurile textuale, schimbarea continuă a perspectivelor, discontinuitatea naraţiunii, reluările repetate ale firului epic din altă perspectivă, etc.

În volumul *Strategiile subversiunii. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*[4], autoarea Carmen Muşat dedică un subcapitol operei lui Mircea Horia Simionescu, subcapitol pe care îl intitulează, *O literatură a secundarului*. Aceasta e de părere că literatura non-conformistă a prozatorilor „Şcolii de la Târgovişte" oglindeşte o poziţie de respingere a ideologiei regimului comunist, dar, observă faptul că în volumele acestora reflectarea realităţilor istorice nu constituie nicidecum scopul principal. Referindu-se la cărţile lui Mircea Horia Simionescu în genere, ea face următoarea remarcă: „Istoria în operele lui Mircea Horia Simionescu nu este decât o situaţie existenţială, indicată doar prin aluzii vagi – mai ales în volumele apărute după 1990 - şi tratată cu maximă economie. Miza romancierului nu este de a concura istoriografia, ci de a crea o nouă formulă narativă, la graniţa dintre literatură şi confesiune, în care accentul cade pe derizoriul vieţii de zi cu zi, pe ceea ce este sau pare să fie nesemnificativ, secundar"[5].

Şi, într-adevăr, Mircea Horia Simionescu găseşte o formulă literară inedită în care graniţele dintre autobiografie, roman şi realitate se şterg, existenţa reală se împleteşte cu cea ficţională, experienţele trăite de autor se suprapun cu altele, închipuite sau trăite chiar de alţii, triada autor-narator-personaj devine ceţoasă, cele trei instanţe narative îşi schimbă mereu locurile, dar şi înfăţişarea. Jocul cu textul şi cu personajele nu e îngrădit de nici o regulă. De fapt întreaga creaţie a lui Mircea Horia Simionescu poate fi privită ca un întreg, nu numai datorită stilului inconfundabil al acestui scriitor, ci şi prin reluarea de teme sau personaje de la un roman la altul, sau prin referirile pe care protagonişti ai unui anumit roman le fac la adresa altora, din alte romane ale aceluiaşi autor. Ion Bogdan Lefter aprecia că proza lui Mircea Horia Simionescu este „extensivă prin propria regulă a jocului, înfăţişându-ni-se ca un proiect de comedie umană, ireductibilă la o carte ori alta, căci abia toate la un loc o pot aproxima"[6].

Aceeaşi apreciere poate fi făcută şi în privinţa creaţiei literare a lui Radu Petrescu, dacă ne gândim la romanele *Matei Iliescu*, *Părul Berenicei* şi *A treia dimensiune*, care se

[4] Carmen Muşat, *Strategiile subversiunii. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002.
[5] Carmen Muşat, *Strategiile subversiunii. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002, pp. 219-220.
[6] Ion Bogdan Lefter, *„Lumea" într-o „carte",* în „România literară", nr. 3, 1988.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

completează unul pe celălalt, după cum reiese dintr-un fragment de scrisoare redat de autorul Ioan Ilieş, din corespondenţa sa cu Adela Petrescu: „<<După cum aţi observat *A treia dimensiune* cuprinde jurnalul din perioada anterioară celui din *Părul Berenicei* şi acest lucru s-a datorat faptului că soţul meu a ales din foile dactilografiate şi corectate de el mai demult, fragmentul ultim, contemporan elaborării lui *Matei Iliescu* şi l-a împărţit în capitole paralele cu ale romanului. Îmi şi spunea că lectura acestui *Jurnal* trebuie făcută alternativ: un capitol din *Matei Iliescu,* apoi unul din *Părul Berenicei* >>"[7].

Mai mult decât atât, cei trei reprezentanţi ai „Şcolii de la Târgovişte" consideră că în interiorul volumelor există nenumărate fragmente care se constituie în posibile subiecte pentru alte romane, fiecare dintre acestea putând fi continuat într-o multitudine de posibilităţi.

Spre deosebire de scriitorii moderni, tentaţi să abstractizeze sau să evadeze în ireal sau subconştient, scriitorii postmoderni, deci şi reprezentanţii „Şcolii de la Târgovişte", nu părăsesc realitatea, ci doar o privesc prin oglinzi deformatoare ce oferă o multitudine de posibilităţi de revelare a lumii. Analizând această trăsătură a literaturii postmoderne, Carmen Muşat aprecia: „Dimensiunii metafizice a existenţei îi ia locul, în postmodernism, dimensiunea livrescă. *Metafizicului i se substituie metaliterarul.* […] Realismul postmodern ţine de luciditatea cu care scriitorul îşi acceptă propria condiţie – de *homo artifex* - , conştient de derizoriul orgoliului demiurgic al predecesorilor săi. Literatura şi viaţa încetează să mai fie universuri paralele, distincte, noutatea paradigmei postmoderniste constând în simultaneitatea şi interferenţa lumilor posibile. Don Quijote poate fi considerat astfel primul personaj postmodern *sui generis*, de vreme ce pentru el graniţa dintre realitate şi literatură nu există, atâta timp cât, melancolic şi vizionar, el străbate spaţiul real în care descoperă la tot pasul urme ale romanelor cavalereşti. Între el şi lume se interpune, în fiecare moment, memoria culturală şi prestigiul modelului livresc, peripeţiile sale confirmând că totul începe şi se sfârşeşte într-o carte"[8]. Tot astfel proza scriitorilor târgovişteni este rezultatul procesului de amalgamare a întregului bagaj de cunoştinţe culturale, extrem de vast în cazul fiecăruia dintre ei, cu întreaga experienţă de viaţă, şi selectarea acelor informaţii care pot forma materia epică a unui roman purtând amprenta propriei fantezi.

Pentru toţi cei trei reprezentanţi ai „Şcolii de la Târgovişte" proza este literatură scrisă cu literatură. Dacă la Mircea Horia Simionescu, dimensiunile livrescului se relevă cu putere mai ales în volumele ciclului *Ingeniosul bine temperat*, la Radu Petrescu măsura acestei dimensiuni o dă cartea sa intitulată *Meteorologia lecturii*[9], în care liantul temelor vehiculate îl constituie marile capodopere ale literaturii universale, începând cu *Iliada, Odiseea, Aeneida,* şi continuând până la creaţii celebre ale lui Zola, Flaubert sau Eminescu.

În legătură cu proza scriitorilor „Şcolii de la Târgovişte" se poate vorbi nu numai de dimensiunea livrescă pe care operele acestora o au în comun, ci şi de elemente ale metaromanului. În opera sa celebră *Arca lui Noe,* criticul literar Nicolae Manolescu face distincţia între o perspectivă exterioară, aceea a naratorului care îşi creează personajul pe care îl narează, perspectivă pe care o numeşte „dorică", o alta interioară, psihologică, în care naratorul e şi personaj, personajul dobândind astfel conştiinţă de sine, numită „ionică", şi o a

[7] Ioan Ilieş, *Posteritatea lui Radu Petrescu,* Editura TIPOMUR, Târgu-Mureş, 1993, p. 30.
[8] Carmen Muşat, *Strategiile subversiunii. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002, p. 187.
[9] Radu Petrescu, *Meteorologia lecturii*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1982.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

treia tot exterioară, înclinată spre parodie şi joc, numită „corintică”[10]. Acestei ultime categorii i-ar aparţine metaromanul, cu o anumită observaţie de nuanţă, importantă, pe care o explică Nicolae Manolescu: „Încercând să definesc convenţia (realistă ori nerealistă) din unghiul celui care narează (sau scrie), mi-a fost oarecum indiferent dacă personajele înseşi sunt (sau nu) conştiente de rostul lor. E adevărat, pe de altă parte, că eroul predilect al corinticului este personajul <<vid>>, sub raport psihologic, personajul simbolic, alegoric sau mitic: dar această golire de viaţă, care-l transformă în obiect de manevră artistică, nu e deplină decât în romanele a căror viziune este radicală, de pildă la Urmuz sau la Kafka. Majoritatea romanelor corintice păstrează aparenţe de verosimilitate: ceea ce le desparte de romanele dorice şi ionice este schimbarea motivaţiei realiste cu una simbolică. [...] Rolul de vioară întâi îl deţine naratorul, nu personajul. Metaromanul nu e pur şi simplu acel roman în care personajul, deplin emancipat, se comportă ca un narator conştient de faptul că narează: metaromanul e romanul care nu mai are ca obiect <<viaţa>>, ci scrierea însăşi a romanului. Protagonistul nu e narator, ci *scriitor*”[11].În operele lui Mircea Horia Simionescu apar mai multe categorii de protagonişti, atât alegorici, sau mitici, cât şi personajul-alter-ego al scriitorului.

Dacă e să avem în vedere această caracteristică a metaromanului, aceea de a creea spaţiul de reprezentaţie pentru protagonistul-scriitor, alter-ego al scriitorului real, se poate spune că ea se regăseşte în multe dintre volumele prozatorului Mircea Horia Simionescu: în *Învăţături pentru Delfin* câteva personaje scriu fiecare câte un roman, în *Redingota* naratorul-personaj „rescrie” romanul lui Thomas Mann, *Moartea la Veneţia,* şi este la rându-i „scris” de o instanţă superioară care-i decide destinul, în *Licitaţia*, un romancier mort în condiţii ciudate scrie cu zel texte în scopul de a le vinde, în *Asediul locului comun* protagoniştii îşi unesc eforturile pentru scrierea unei reviste, ei îşi atacă la un moment dat creatorul, autorul devenit personaj. Dar elementele metaromanului sunt evidente chiar începând cu volumul de debut al lui Mircea Horia Simionescu, *Dicţionarul onomastic*, în care acelaşi critic, Nicoale Manolescu, observă că „există o discuţie semnificativă între <<autor>> şi un <<critic literar>>. (În metaromane, criticul e, cum se vede, un personaj absolut necesar). Acesta din urmă apără punctul de vedere tradiţional în literatură. Se arată surprins de <<îngrămădeala îngrozitoare>> care a luat locul în *Ingenios* compoziţiei ordonate. Autorul răspunde: <<Cartea nu intră în categoria eseului, ca să aibă o logică a demonstraţiei, e o *literatură*, fără alte preocupări>>. Metaromanul ar fi deci literatură pură”[12].

Nici Radu Petrescu nu e străin de această metodă de a introduce câte un personaj care este scriitor, de fapt un alter-ego al scriitorului real: în proza *O singură vârstă*, autorul inventează un scriitor faimos şi un gazetar care nu e decât un alter-ego al său, pentru că din dialogurile dintre ei reies, de fapt, părerile despre artă ale lui Radu Petrescu. La fel se întâmplă în volumul *Părul Berenicei*, în care textul se organizează „în jurul unui nucleu simbolic care ar putea fi asimilat *motivului oglinzii* pentru că primul lui rost este acela de a oferi imagini, adevărate sau false, ale textelor *publicate* de autorul lui *Matei Iliescu*. Cea dintâi senzaţie pe care o trăieşte cititorul acestei cărţi este aceea a închiderii într-o cameră intens luminată ai cărei pereţi sunt construiţi din oglinzi; în mijlocul ei, de pe o placă turnantă, *Matei Iliescu, Proze, O singură vârstă, Ce se vede* îşi trimit imaginile pe rând în oglinzile care

[10] Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1991.
[11] Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1991, pp. 218-219.
[12] Nicolae Manolescu, *Arca lui Noe*, volumul III, Editura Eminescu, Bucureşti, 1991, p. 235.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

pot descoperi ori ascunde definitiv, prin de-formare, faţa lor adevărată. Altfel spus, *Părul Berenicei* reflectă ceea ce cititorul a văzut sau ceea ce ar fi trebuit să vadă în toate prozele amintite mai sus; aşadar, imaginea cărţii din oglindă explică <<ce se vede>>, introduce o perspectivă critică oferind reperele unui posibil şi necesar traiect al lecturii. Dacă pentru cititor, acest volum contează în primul rând ca *reflexie* a unei literaturi, pentru autorul lui, el constituie un prilej de *reflecţie* asupra propriei scrieri"[13].

În romanele reprezentanţilor „Şcolii de la Târgovişte", autorii fac adesea aprecieri critice la ceea ce trebuie să fie romanul, cum trebuie să fie gândită construcţia, personajele, la procedeele literare, etc. Consideraţiile teoretice şi critice sunt exprimate prin gura acestor personaje devenite naratori, astfel încât literatura capătă funcţia de a se autoexplica.

Asemeni jurnalului lui Radu Petrescu, romanul *Ficţiune şi infanterie* a lui Costache Olăreanu reprezintă tot o modalitate de evaluare critică a textelor sale anterioare. Romanul *Ficţiune şi infanterie* este jurnalul scrierii unei cărţi, el urmăreşte etapele dezvoltării, a scrierii acesteia, şi, în acelaşi timp, urmăreşte destinul scriitorului Victor N. Testiban. Ca şi unii eroi ai romanelor lui Mircea Horia Simionescu, acesta pierde singurul manuscris al romanului său. Pentru că nu reuşeşte să-l recupereze, Victor se hotărăşte să-l rescrie din amintire şi „purcede la reconstituirea textului pierdut, în fapt, o modalitate de <<revizie>> a propriei scrieri; tăind din manuscris sau adăugându-i elemente noi, prozatorul reevaluează critic spiritul şi litera romanului său. Prin aceasta, textul literar se transformă într-un eseu de critică şi teorie a povestirii, plasându-se lângă alte încercări de acest tip aparţinând lui Mircea Horia Simionescu (*Ingeniosul bine temperat*), Radu Petrescu (*Părul Berenicei*), sau Radu Cosaşu (*Meseria de nuvelist*), pentru care literatura devine o modalitate de a medita supra ei înseşi"[14].

În cărţile acestor scriitori târgovişteni se fac adesea referiri la volume publicate anterior sau se dau explicaţii cu privire la modul în care au fost ele realizate, autorii lor fiind extrem de atenţi la compoziţie. Ei propun „reţete" noi de construcţie a romanului, experimentând mereu. Specia pentru care optează aceştia este cea a jurnalului, dar nu a acelui gen de jurnal care nu reprezintă decât consemnarea unor întâmplări din viaţa reală, ci a unora care poartă amprenta fanteziei, a imaginaţiei.

Pentru cei trei reprezentaţi ai „Şcolii de la Târgovişte" textul este rezultatul trecerii realităţii prin sita propriei sensibilităţi, căci „orice carte de literatură este un jurnal, în realitate, al duratei noastre inefabile"[15], după cum scria Radu Petrescu într-una dintre operele sale. În volumele tuturora se vorbeşte despre acel *prezent continuu*, care nu e altceva decât expresia reactivării trecutului şi amintirilor prin intermediul sensibilităţii individuale. Construcţiile epice ale acestora au deci şi un ritm interior, asemănător muzicii, sau cum observă autoarea Carmen Muşat, aceşti prozatori „intră în categoria scriitorilor pentru care graniţele dintre literatură, muzică şi pictură sunt arbitrare şi nerelevante atâta vreme cât *ritmul* este trăsătura lor comună. <<Sumă a artelor>>, sinteză inedită, literatura înfăţişează – în viziunea prozatorilor târgovişteni – dinamica repetitivă a vieţii interioare, apelând necontenit la ritmica muzicală şi la regulile compoziţiei picturale"[16].

---

[13] Ioan Holban, *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1987, p. 306.
[14] Ioan Holban, *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1987, p. 311.
[15] Radu Petrescu, *Ocheanul întors*, Editura Alfa, Bucureşti, 1996, p. 81.
[16] Carmen Muşat, *Strategiile subversiunii. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002, p. 223.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

Scriitori anti-canonici, experimentali, doritori de a şterge limitele de demarcaţie dintre genuri şi specii, aceştia au o formulă de jurnal aparte, în care opera şi viaţa, realul şi fantasticul, notaţia documentară şi invenţia se îmbină, se completează, se suprapun. Calificativul „roman", „schiţă", nuvelă", „povestire", sau „jurnal" îşi pierde, aproape total, sensul consacrat de teoria şi critica literară. Convenţional numite „jurnale", volumele prozatorilor târgovişteni nu mai urmăresc fidel, într-o ordine cronologică, evenimentele din viaţa fiecăruia dintre ei în parte, ele nu mai sunt autobiografii în sensul clasic al cuvântului, ci, pur-şi-simplu, *cărţi*.

Cel care se confesează nu mai e autorul, ci un altul, iar „acest *altul* este, în fapt, dublul fictiv al eului care se mărturiseşte în jurnal, cel care experimentează lumea şi realul furnizând scriitorului materialul epic sau poetic şi acele fragmente de timp a căror reordonare pe dimensiunea *duratei* operei nu poate fi făcută decât de << privirea calificată>> a artistului : orice stare, faptă, gând, cuvânt sau imagine care se detaşează din masa informă a unui conglomerat ce se numeşte *viaţă*, se reaşează în perspectiva duratei, a eternităţii ca sumă a unui număr anume de <<acum>>"[17].

Cărţile acestora sunt fie anti-autobiografii, ca în cazul celui de-al patrulea volum al ciclului *Ingeniosul bine temperat*, *Toxicologia*, antimemorii prezentând faptele de viaţă într-un mod deformat sau neveridic, fie pseudojurnale în care datele reale se împletesc cu cele pur fictive.

În contextul politic din România anilor ceauşişti, s-a conturat un grup de scriitori care prin scrierile lor nu aserveau regimul, nu din nevoia de frondă, ci din nevoia de a se simţi liberi şi ei înşişi măcar între paginile cărţii, atât cât se putea. Aversiunea lor a fost transparentă însă faţă de canoanele literare, pe care au încercat să le demonteze din matriţele lor pentru a le remonta în altele, inedite, folosindu-se de diferite strategii cum ar fi fantezia exuberantă, atracţia spre jocul textual, utilizarea vocilor narative derutante, contradictorii, schimbarea continuă a perspectivelor, discontinuitatea firului naraţiunii, parodierea, autoreflexivitatea, experimentul. Actul înseşi al scrierii devine o temă predilectă în proza acestora, problema estetică fundamentală în jurul căreia se organizează materia epică, fiind cea a literarităţii.

Deşi fiecare dintre cei trei reprezentanţi ai „Școlii de la Târgovişte" adoptă un stil aparte, diferit de al celorlalţi, ei formează un grup singular prin viziunea asupra literaturii şi prin noutatea pe care o aduc în acest domeniu aflat în letargie. Ingeniozitatea operelor lor a influeţat literatura generaţiei postmoderne a cărei producţie literară îşi află „sâmburele" în proza scriitorilor „Școlii de la Târgovişte".

Bibliografia critică şi generală

A. Volume

Berindeiu, Nicolae, *Radu Petrescu – Corpul şi textul*, Editura LIMES, Cluj-Napoca, 2010.
Gheorghişor, Gabriela, *Mircea Horia Simionescu. Dezvrăjirea şi fetişizarea literaturii*, Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2011.
Holban, Ioan, *Literatura subiectivă*, Editura Minerva, Bucureşti, 1989.
Holban, Ioan, *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1987.

[17] Ioan Holban, *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1987, p. 300.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

Ilieş, Ioan, *Posteritatea lui Radu Petrescu*, Editura TIPOMUR, Târgu-Mureş, 1993.
Lefter, Ion Bogdan, *Postmodernism. Din dosarul unei „bătălii" culturale,* Editura Paralela 45, Piteşti, 2002.
Lefter, Ion Bogdan, *Primii postmoderni: Şcoala de la Târgovişte*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2003.
Lovinescu, Monica, *Unde scurte. Jurnal indirect*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1990.
Malamen, Iolanda, *Scris şi de scris (III),* Editura Muzeul Literaturii Române, Bucureşti şi Editura Charmides, Bistriţa-Năsăud, 2007.
Manolescu, Nicolae, *Arca lui Noe*, editia a II-a, Editura Eminescu, Bucureşti, 1991.
Moraru, Cornel, *Semnele realului. Secţionări critice convergente*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1981.
Muşat, Carmen, *Srategiile subversiuni. Descriere şi naraţiune în proza postmodernă românească*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002.
Negrici, Eugen, *Figura spiritului creator*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1978.
Negrici, Eugen, *Iluziile literaturii române*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 2008.
Negrici, Eugen, *Literatura română sub comunism*, Editura Fundaţiei PRO, Bucureşti, 2003.
Nemoianu, Virgil, *O teorie a secundarului. Literatură, progres şi reacţiune*, Editura Univers, Bucureşti, 1997.
Olăreanu, Costache, *Vedere din balcon*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1971.
Olăreanu, Costache, *Fals manual de petrecere a călătoriei*, Editura ALBATROS, Bucureşti, 1982.
Petrescu, Radu, *A treia dimensiune,* Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1984.
Petrescu, Radu, *Ce se vede*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1979.
Petrescu, Radu, *Matei Iliescu*, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 1996.
Petrescu, Radu, *Meteorologia lecturii*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1982.
Petrescu, Radu, *Ocheanul întors*, Editura ALLFA, Bucureşti, 1996.
Rotaru, Ion, *O istorie a literaturii române*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
Simion, Eugen, *Întoarcerea autorului,II*, Editura Minerva, Bucureşti, 1993.
Simion, Eugen, *Scriitori români de azi*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1974.
Simionescu, Mircea Horia, *Bibliografia generală*, Editura Nemira, Bucureşti, 1992.
Simionescu, Mircea Horia, *Dicţionar onomastic*, Editura Humanitas, Bucureşti, 2008.
11. Simionescu, Mircea Horia, *Jumătate plus unu*, Editura Albatros, Bucureşti, 1976.
Simionescu, Mircea Horia, *Licitaţia*, Editura Albatros, Bucureşti, 1985.
Simionescu, Mircea Horia, *Nesfârşitele primejdii*, Editura Eminescu, Bucureşti, 1978.
Simionescu, Mircea Horia, *Paltonul de vară*, Editura Albatros, Bucureşti, 1996.
Simionescu, Mircea Horia, *Toxicologia sau dincolo de bine şi dincoace de rău,* Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1983.
Simionescu, Mircea Horia, *Versete de unică folosinţă*, Editura Bibliotheca, Târgovişte, 2010.
Spiridon, Monica, Lefter, Ion Bogdan, Crăciun, Gheorghe, *Experimentul literar românesc postbelic*, Editura Paralela 45, Piteşti, 1998.

B. Periodice

Boldea, Iulian, *Mircea Horia Simionescu – Dimensiuni ale prozei*, în „România literară", nr. 28, iul.2011.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)

Chelu, Marin, *„Şcoala de la Târgovişte" nu înseamnă „literatură ca un bloc, ci prietenie ca un bloc",* în „Familia", nr. 2, febr. 1995.
Culcer, Dan, *Şcoala de la Târgovişte*, în „Vatra", nr. 11, 20 noiembrie 1985.
Dumitriu, Dana, *Metamorfozele*, în „România literară", XIII, nr. 40, 2 oct., 1980.
Ivănescu-Albu, Ruxandra, *Jurnal şi roman*, în „Astra", nr. 12, dec. 1987.
Lefter, Ion Bogdan, *Postmodernism. Din dosarul unei „bătălii" culturale*, Editura Paralela 45, Piteşti, 2002.
Niţescu, M. *Pretextul unei biografii*, în „Viaţa Românească", nr.4, apr. 1980.
Papahagi, Marian, *Un jurnal*, în „Tribuna", nr. 39, 24 sept. 1987.
Petrescu, Liviu, *Roman şi intertextualitate*, în „Steaua", nr.5, 30 ian. 1986.
Piru, Alexandru, *Debuturi interesante: Mircea Horia Simionescu şi Radu Petrescu*, în „Ramuri", nr. 5, 15 mai 1970.
Popa, Mircea, *Romanul si convenţiile sale*, în „Steaua", XXXI, nr. 3, mar. 1980.
Simion, Eugen, *Jurnalul intim*, în „România literară", nr. 27, 2 iul.1987.

BDD-A23374 © 2013 Editura Universităţii „Petru Maior"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:40:31 UTC)